

„A művészet lényege, hogy soha nem szabad blöffölni!”

Kolozsvári Grandpierre Miklós 1950-ben született a csepeli gyárvárosban. Szülei újságírók voltak. Édesapja korai halála miatt, egészen kamaszkoráig nagyszülei nevelték. Tizennégy éves korától hat éven át tanult művészeti anatómiát, festészetet, grafikát és különféle művészeti technikákat. 1974-ben tagja lett a Fiatal Művészek Stúdiójának, majd a Művészeti Alapnak és a Rézkarcoló Művészek Alkotóközösségének, ahol olyan kiválóságokkal került kapcsolatba, mint Barcsay Jenő, Borsos Miklós, Szász Endre, Reich Károly, Hincz Gyula és Amerigo Tot. Közel 160 szépirodalmi könyvet illusztrált, többek között a Móra, a Magvető és a Szépirodalmi Kiadó számára. 1982 óta tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének.

A nyolcvanas évek végén kezdett el komolyabban foglalkozni a szobrászattal. Számára ez a fajta kifejezőmód a legmeghatározóbb, mert – elmondása szerint – ebben a művészeti ágban tud igazán egyedi, felismerhető lenni. Viccesen és egyszerűen fogalmazza meg: szerinte neki ez „megy”. Számos külföldi országban felfedezett kortárs művész. Alkotásainak dinamizmusa, megragadó kifejezőképessége több technikai ágon is átível. A kortárs művészetben ritka az, aki több szakterületen is jártas, igazi polihisztor.

Festményeinek egyik főbb sajátossága, hogy mindössze három színt használ (piros, kék, sárga), melyekből számtalan árnyalat kerül a vászonra. A színek változatosságával a naturalisztikus motívumokat és a tér mélységét kívánja hangsúlyozni. A sötét és a világos árnyalatok merész váltogatásával hatásosan érzékelteti a tágabb teret.

1980-tól számtalan kiállítása volt külföldön, ahol munkásságát különböző díjakkal is jutalmazták. Stockholm, Frankfurt, Bécs, Duisburg, Brüsszel, New York, Washington, Baltimore stb. után jelenleg (közel húsz éve) él a Nógrád megyei kis faluban, Honton, ahol otthonra talált, festészetet, grafikát, művészeti anatómiát, szobrászattal minden tanulni vágyó számára.

Igazi paradicsomi állapot fogadja az ide látogatót, hiszen számára kiemelkedően fontos a környezet ahhoz, hogy alkotni tudjon. Persze ki nem vágyik erre? A házat és a hozzá tartozó, saját maga megálmodta és berendezte galériát körülöleli a szépen gondozott kert.

Természetesen mindent maga csinál. Fűvet nyír, fát ültet, bevásárol, és mindemellett fáradhatatlanul alkot. A „birtokon” tett hosszú séta után felmegyünk a házba, majd előkerülnek a beszélgetéshez elengedhetetlen kellékek: a csészék, a frissen főzött, gőzölgő kávéval telt kávéskanna, majd a hamutartó, és mint mindig, ott folytatjuk, ahol még soha nem hagytuk abba...

Képek, szobrok, grafikák, ásványgyűjtemény, egy fűnyíró, kilincs nélküli kapu, egy bőrig ázott macska. Ezek mind egy helyen. Furcsa? Nem. Egyértelműen nem! Összeférnek. Miért ne? Itt vannak egy helyen, és jól elvannak egymással, mert egy olyan ember „teremtményei” ezek, aki képtelen bármiféle „kortárművészeti-sztereotipikus” pozőrségre, mert – elmondása szerint – sem

az alkotásban, sem az életben nem lehet blöffölni! Élettapasztalatból, naponta ért ingerekből összeállt értékrend és ebből fakadó alkotói cél: olyan kozmopolita művészet megteremtése, amely mindenkivel képes (nemtől, történelmi pillanattól, tértől, kortól függetlenül) láttatni azt, amit mi is nap mint nap látunk, átélünk, tapasztalunk: bujaság, hazugság, álnokság, szeretet, gondoskodás, anyaság, maradiság, zsugoriság, lelkiismeret-furdalás, irigység, és még sorolhatnám. Mert aki mondjuk álnok, az mindenhol és mindenkor álnok. Figuráiban felismerhetjük a buta laikusokat, a jó szándékú naivokat, a naplopókat, az éles eszű tudósokat, a bölcseket, a kóklereket, a könnyűvérűeket és a magamutogatókat. Ezért nem illeszti bele valamelyik korba munkáinak szereplőit, történeteit. Nincs jellemző viselet, tárgy, mozdulat, amely meghatározó lenne, utalna valamelyik történelmi időszakra. Saját bevallása szerint, fogalma sincs, hogy kik jelennek meg a képeken, szobrokon, honnan jönnek és hová tartanak. A lényeg, hogy szorosan kapcsolódjanak a mondanivalóhoz, minél kifejezőbbé tegyék. Tehát nagyon fontos, hogy a karakter stimmeljen, mert ez adja a koherenciát: igaznak kell lenni! Hogyan lehet „igaznak” lenni? Ennek a határozott értékítéletnek köszönhetően „mer” túlmutatni a mindennapiságon (a valóság szolgai utánzásán, ami nem más, „csupán” technika), hogy megmutassa, a valóságábrázolás igenis a (látszólagos) túlzásokban rejlik! Szürrealizmus? Rendben, „címkézzünk”!

Közben felmerül egy s más:

– *Te tudod, hogyan kell „fasisztá”-t csinálni?* (Gyengébb idegzetűek kedvéért megnyugtatóképpen: fasírt.) Megbeszéljük, mert nyilván ez is belefér. Azután folytatjuk...

Az életet egész egyszerűen kétféleképpen tudjuk megélni: vagy pesszimisták, vagy optimisták vagyunk. A pesszimista szapul, elkeseredik, egyértelműen negatív, ebben éli ki magát. Ez alkati kérdés. A humor viszont segít abban, hogy egy magasabb dimenzióba tudjunk lépni, mert csakis ebből lehet igaz világot építeni. Pozitív és jóleső ösztönzés. Humor által világosan! Természetesen nemcsak a gyarlóságok (sőt!) válhatnak nevetség tárgyává. Széles skálán mozog, nagyon érzékeny, és bármely művészeti területről lévén szó, mondhatni, eléggé „veszélyes”, mert mindannyian ismerjük, hogy: *„Akinak humora van, annak mindene van, akinek nincs humora, az mindenre képes.”*

Pintér Krisztina